

Lélek Sándorné - Ekpafat:

A lélek csendje

A lélek csendje

A lélek csendje

Gyógyulásom története

*Máriagyűd-i csoda
kézirat*

Szerző: Lélek Sándorné (Ekpafat)

***Borító: Makray János festőművész
„Arany tó”***

Korrektor: Csobai Vera

Kiadja: Tárogató Hangján Baráti Közösség
<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>
Minden jog fenntartva

Nyomdai előkészítés és kivitelezés:

Nagykanizsa 2016

„... A te hited meggyógyított téged...”

Hosszúra nyúlt a tél, ólomlábakon jártak a napok, hetek és a hónapok. Betegen vártam a tavaszt a nap lágyan átölelő melegében és a megújuló természet szépségében, reménykedve, hogy feltölt majd éltető erejével. Elhúzódó vírusfertőzésre gyanakodtam, ami akkortájt sokunkat megbetegített. Végre kidugta fejcskáját az első hóvirág, és rügyet bontottak a fák. A pirkadó hajnal hiába lehelt harmatsókot a zöldellő fűszálakra és a földből egyre magasabbra törő virágszárakon kipattanó bimbókra, az erőm egyre csak fogyott. Egyik reggel, amint kiléptem az ágyamból, megfordult velem a szoba, visszarogytam fekhelyemre. Megrémültem, bár akkor sem gondoltam komolyabb bajra. Sok pihenésre volt szükségem mire a szédülésem alábbhagyott, azonban a lábam olykor-olykor megremegett. Nem várhattam tovább, orvoshoz fordultam. Alapos vizsgálat után infúziós kezelést javasoltak egy közeli dátummal. Pont arra a nap esett volna a kezelés kezdete, amikor két másik vizsgálatra volt előjegyzésem, ezért halasztást kértem. Az endokrin szakrendelésen, a soros kontrollon szembesültem panaszaim esetleges okával, melyre a Szombathelyről megérkezett laborlelet hívta fel a figyelmet. Magas katekolamin (adrenalin és noradrenalin gyűjtő neve) szintet mértek, mely hormon-termelő daganatra utalt.

Kórelőzményemben évtizedek óta jelen van ez a típusú betegség, ezért mielőbb meg kellett kezdeni a tumor-kutatást. 1981-ben ugyanilyen típusú daganat miatt távolították el az egyik mellékvesémet. Akkor az operáció alatt pár percet eltölthettem egy másik dimenzióban, ahonnét azonban mennyei Atyám visszaparancsolt. Valószínű volt még törleszteni való hitelem földi életem tervéhez, vagy csak új feladatot szánt nekem. 1985-ben egyik reggelre lebénult a bal oldalam. A gondos kezelésnek, rehabilitációnak és a családom cselekvő szeretetének köszönhetően, elfogadható - ma már alig észrevehető-maradványtünetekkel folytathatom földi utamat.

A tumor helyének felkutatása érdekében pár hét múlva kaptam időpontot. Aggódtam. Amennyiben a daganat a még meglévő mellékvesémbe helyezkedik el, annak eltávolításával van csak remény a gyógyulásra. Természetesen azt is tudom, mellékvesék nélkül is van élet, azonban azzal is tisztában vagyok, mindez állandó, precíz, egyenletes hormonpótlást igényel. Az egyensúly azonban a gondos megfigyelés ellenére is felborulhat hasmenéssel járó

vírusfertőzés-, vagy hányással járó rosszullét esetén, melynek következtében akut életveszélyes állapot alakul ki.

Gondolatpókjaim szüntelen munkálkodtak, együvé tették, behálózták a nappalokat és az éjszakákat, a jelent és a bizonytalan jövőt egyaránt. Egyet biztosan tudtam, műtét szóba sem jöhet, nem vállalom.

Több szaktekintély kezében megfordultak a leleteim. Véleményük mindenben tökéletesen megegyezett: „Elsősorban a hormontermelő daganat lokalizálása, annak radikális eltávolítása hozhat csak végleges gyógyulást”. Nem vagyok egy depressziós alkat, még is páncélom mögé bújva az elmúlásról kezdtem elmélkedni, megbékélve sorsommal. Rövid időre bezárkóztam, sehova nem volt kedvem menni és senkivel sem akartam találkozni. Nem vágytam másra, csak egyedüllétre és csendre.

Kész vége, nincs tovább...

Egy átvirrasztott éjszakát követő derengő hajnaltájt testem börtönébe zárt lelkem fellázadt és meghozta a megfellebbezhetetlen döntést. Kész, vége, nincs tovább! Elég volt az önsajnálataból! Tovább kell lépnem. Semmi nem történik ok nélkül, mindenből tanulnunk kell, legyen az betegség, tragédia, vagy maga a csoda. Napok óta a sebeimet nyalogatom, miközben a családom és a barátaim szenvednek miattam. Mi ez, ha nem zsarolás, önsanyargatással való szánalomkeltés? Pont olyan, mint amit eddig másoknál megszólaltam. Sápadt arcomra szégyenpiért pingált a gondolat, melyet egy fentről jövő fény törölt le pár perc múlva.

Szent II János Pál pápa lámpására kellett rátalálnom ahhoz, hogy megvilágítsa sorsom labirintusának kijáratát, ahol napok óta futottam a hiábavaló köröket. A fénykapun kilépve az útjelző táblám az állt:

„Ne féljetek!”

Sorspoggyászatot kipakoltam, életem az Úr lába elé terítettem. Ő az egyetlen, aki tudja mi jó nekem, ezért így szóltam hozzá:

- Uram legyen meg a Te akaratod!

Az első csodát már aznap megéltem.

Kezdődött azzal, hogy egy jó barátom - amint értesült a betegségemről - azonnal felajánlotta segítségét, amennyiben olyan gyógyszert kell beszerezni, ami hazánkban nem kapható, a recept átadásával meg hozzák számomra. Éjjel/nappali ügyeletet "vállalt" annak érdekében, ha fel szeretném hívni. Katánk naponta többször biztosított lélektestvéri szeretetéről, s imáival kérte az Úr segítségét gyógyulásom érdekében. „Fájok” írta és imára szólította meg közös barátainkat. Ilonka orvos családtagjai segítségét ajánlotta fel. R. Marcsika Budapestről azonnal utazna Kanizsára, amennyiben segíteni tud valamiben. Ica barátnőm, naponta többször rám írt, hívott, vasárnap délután gitáros misére hívott az Úrnapja tiszteletére. Miklós, a Kistárogató irodalmi főadminja, a

szigorú, de jó lelkű, morgós barátunk, anonimus névvel imaláncot indított az oldalunkon.

Váratlanul jött egy telefon Zsámbékról, W. Kata otthonát ajánlotta fel, ha esetleg Pestre kell menni vizsgálatra, tőle könnyebben eljuthatok bárhova. A legmeghatóbb levelet L. Ibolya barátnőmtől kaptam. Az egyik veséjét ajánlotta fel, megadva vércsoportját és egyéb paramétereket, amit egy élő donornak tudni kell. Tisztáztam vele, nem veséről van szó, a mellékvese önálló funkciójú szerv, mely az élet fenntartásához elengedhetetlen hormonokat termeli, a vese fölött helyezkedik el, onnan kapta a mellékvese nevét. Azonban, ha egy vese kellene, akkor sem fogadhatnám el, (még transzplantációra alkalmasan sem), hiszen családjá van, akikért felelős és egészségesnek kell maradnia. Ervin az egyik komoly kiadó- és portál tulajdonos, kiváló filozófus, író, mielőbbi gyógyulást kívánva, arra kért, írjak, ne várassam sokáig a barátaimat gyógyulásommal és az írásaimmal.

Ezennel bocsánatot kell kérnem, ha valaki kimaradt, jöttek a telefonok, e-mailek, üzenetek, rengeteg jó kívánság, bátorítás, nem tízesével, több mint száznál tartottam napokon belül. Isten és ember előtt ígéretet tettem, ha rajtam múlik, meggyógyulok! Tartozom vele családomnak, férjemnek, akivel 45. éve együtt haladunk a számunkra kijelölt úton, akadályokat elhárítva, komoly harcokat megvívva. Gyógyulásaimban a legfőbb támaszom mindenkor, bénulásomból talpra állított. Nem tehetem meg szerettemmel, hogy pánikba esem, s mi több, magamat sem hazudtolhatom meg, hiszen soha nem szerettem, ha valaki a betegségéből érzelmi, vagy anyagi hasznot akar kovácsolni, abból akar megélni, mi több - jól élni. Nem! Nem adtam esélyt a depressziónak és hol-mi féle pszichiátriai nyavalyának, hiszen eddig sikerült elkerülnöm minden hasonlót.

Apussal leültünk, megbeszéltük mi lenne jó nekem, ebben a helyzetben mire van szükségem.

„- Pár napos magányra vágyom, az Úr közelében. Ott, ahol bocsánatot kérhetek és megbocsájthatok mindenkinek, élőknek és holtaknak egyaránt-” – válaszoltam.

„- Máriagyűd?” –kérdezte a párom.

Soha nem jártam ott, de gondolkodás nélkül rábólintottam, „igen”. Még aznap este levelet írtam a Plébános Úrnak, segítségét kértem, hogy a templom közelében találjak szállást étkezési lehetőséggel, legyen az panzió, apartman, vagy magánszállás. Amennyiben sikerül, július 21-e körül elvonulok pár napra, megtisztulva, talán a gyógyulás csodáját is megélve az Úr kegyelméből, a Szentlélekkel töltekezve térhetek haza. A terv megszületett, a pillér több lábon állt hitem, akaratom, családom és barátaim imáival megerősítve. A Plébános Úr válaszelevele és útbaigazítása után azon morfondíroztam, mivel hálálhatom meg, hogy gyógyulásom reményében, a máriagyűdi Lelkigyakorlatos Házban tölthetek pár napot elmélyülve imáimmal.

Ekkor jött egy gondolat... - magammal viszem barátaimat lélekben, illetve néhányukat fizikai értelemben...

Hogyan gondolom?

"A lélek húrja" című kisregényem mellé csomagolom, közös könyvünket a "Tárogató Hangján Antológia 2 "-t, így ők is velem lehetnek, sőt ott is maradnak verseikkel, prózáikkal Isten házában.

Biztos voltam benne, örömet szerzünk vele.

Indulás

Tikkasztó melegben vártunk az állomáson, miközben Apus azon morgolódott, miért ragaszkodom buszhoz ebben az embert próbáló hőségben. Oly sokszor kifejtettem már otthon, zarándoklatom a város elhagyásával szeretném megkezdeni. A járat pontosan érkezett, alig hogy felszálltam, kellemes hűs levegő csókolta homlokom, felszárítva a láthatatlan verejtékcseppeket. Talán egy tucatnyian lehattunk az utastérben, ahol kényelmesen elhelyezkedtem. A várost magunk mögött hagyva a kerekek falták a kilométereket a forró flaszteren, szemem közben megpihent a suhanó tájon. A Nap sugarai milliányi szikrát szórtak a learatott búza néhány centire földben hagyott kalászára, mely óarany szőnyegként elterülve borította be a földet. Szalma-óriáskerekek sorakoztak a széleken gondosan lefóliázva. Amott egy másik parcellában szemet gyönyörködtető napraforgó tányérok érlelték a magot a nap felé fordulva. Élő ecsetjével meseszép nyári képet festett a természet, ameddig a szem ellátott. Itt-ott a kék eget visszatükröző tavat véltem felfedezni. Nem tudom merre jártunk, amikor tudatomból végleg kizártam a külvilág zaját. Semmi nem zavart tovább, ölébe vett a csend és elringatott.

Pécsre érve, az átszállási idő elhúzódott, nem bántam, szükségem volt a visszaút információinak begyűjtésére, a terep feltérképezésére. Repültek a percek, szaladt az idő, észre sem vettem múlását. Megérkezett a siklósi busz, félóra elteltével a Máriagyűdi fordulóhoz értünk, ahol a Zarándokház gondnoka várt rám. Böröndömet elhelyezte az autó belső terében és elindultunk a számomra ismeretlen helyre. A templom közeléhez érve óriási felfordulás fogadott, ugyanis a Széchenyi Tervnek köszönhetően, teljesen megújul minden a zarándokút teljes hosszában. A plébánia előtt már látni lehetett a munkagépeket, dömpert, darut és minden egyebet. Mindenhol dolgos kezek szorgoskodtak. Kása úr egy dombra mutatott, ahol nemsokára szép fehér lépcsősor vezetnek majd felfelé...

Elmosolyodtam a furcsa látványon.

A templom ott állt a maga gyönyörűségében, körötte minden földig rombolva, nehéz gépekkel körülvéve. Alig pár méterre tőle a Lelkigyakorlatos-ház emelkedik ki méltóságban elterülve, udvarában bokaficamító törmelékekkel

beterítve. Pont olyan volt minden, mint az életem. Megrogyant egészséggel, botladozva jártam a romokon.

Szememmel a meglévő szépségbe igyekeztem kapaszkodni, a reményt nyújtó templomba, és a lélek megnyugvását kínáló kolostorba...

A nagy rumlit nemsokára felváltja a helyébe lépő megújulás szépsége, mely körül öleli a majd kegyhelyet.

A házhoz érve egy másik dimenzió küszöbére léptem. Időt és teret ugyan érzékelttem, mégis ég és föld között lebegtem. Belépve a házba hófehér vastag falak hűse simogatta bőrömet, kissé kopott, de csillogóra vikselt falépcső vezetett az emeletre. A nyitott szobaajtókon át, a zsalugáteres ablakokon beszökkenő napsugár-gyerekek kergetőztek a csillogó márvány járólapokon. Patika-rend mindenhol, a folyosó végén óriás pálma őrizte méltóságtejesen a tisztaság illatát.

A házgondnok mosolygós felesége, Szilvia fogadott, a szobámhoz vezetett. Amint beléptem a 11-es számú szobába, pár pillanatig meg sem tudtam szólalni, ilyen szépséget soha nem reméltem. Szilvia kedvesen felsorolta, mit, hol talállok, részletezte miért javasolta azt a szobát, de nézzek szét nyugodtan, ha másikat szeretnék, - ajánlotta, bőségesen választhatok, hiszen az egész házban rajtuk kívül egyedül leszek.

Abban a szent pillanatban ismét tanúságot kaptam, mennyire szeret engem az Isten. Minden vágyamat teljesítette, egyedül lehetek az Úr közelében. Erre vágytam, szeretet sátra alatt megpihenni, átgondolni az életem, hibáimat, mulasztásomat megbánni, élőkől, holtaktól bocsánatot kérni és megbocsájtani mindenkinek. Megtisztulni bűneimtől, lelkem gyolcsfehérbe öltöztetni. Már az első órában mennyi mindent megkaptam belőle, nemcsak a lelkemmel, szemmel is láthatóan szépségben. Örvendezett a lelkem, bíztam és gyógyulást reméltem. A szobában igényes intarziás bútorok, kecses lábú asztalkán az olvasólámpa szomszédságában Biblia. Minden megtalálható, melyre a lélek vágyik és szükségét érzi. Kiadós zuhany után lepihentem, pár pillanat múlva, imám közepette, pilláim elnehezedtek.

Furcsa álmom kerekedett: észveszejtő roppanással váltak semmivé óriássziklatömbök egy semmihez nem hasonlítható gyönyörű zene kíséretében, mely ébredésem után is a fülemben csengett. Különös álmomat az építkezés látványának, a nehéz gépek zajának tulajdonítottam, annak ellenére, hogy a szobában oly nagy volt a csend, hogy a nesz is elszégyellte volna magát. Az álombéli sziklatömböket az évek alatt felgyülemlett keserűség és bánat habarcsa kötötte össze, melyeket megroppantott a hit és az akarat, a mennyei zene talán az angyalok kórusa lehetett, mintegy előjelét adva a közeledő csodának.

Felöltöztem, vacsorámat fél hatra kértem. Esti misére készültem, minek előtte voltak feladataim. Szilvikének megemlítettem, szentelt vizet szeretnék haza vinni, de mivel a kút felújítás és áthelyezés miatt el volt zárva, rákérdeztem, hogyan oldhatnám meg? Megígérték mise után a templomból fogok kapni.

Vacsorához szépen megterített, egyszemélyes szervírozás várt rám az ebédlő nagy asztalának sarkán. Imával eltöltött várakozásom közben diszkrét matatót hallottam az ételkiadó ablak mögötti konyhából. Hamarosan megjelent egy hölgy, kezében nagy tányéron három, emberes szelet grill csirke mellel, melyet saláta ágyra fektettek. Gusztusos, illatos és étvágygerjesztő fogás került elém. A hölgy mosolygott, bemutatkozott. Többször leveleztünk egyeztetésünk során, így nem tűntünk teljesen ismeretlennek, egymásnak. Andrea tűzről pattant menyecske benyomását keltette bennem. Megbeszéltük a másnapi reggeli, ebéd, vacsora időpontját és a menüt. Jó étvágyat kívánva távozott. A házba ő szállítja, tálalja fel a rendeléseket. Minden nagyon finom volt, megvallom, annyira ízlett, hogy szokásomtól eltérően, túlettem magam, sajnáltam ott hagyni a felesleget. Éppen annyi időm maradt, hogy a Plébános Úrnak szánt ajándékkönyveket magamhoz vegyem, elindultam a templomba. Szilvikéék kikísértek, a kapuban vártunk egy-két percet a Plébános Úr érkezéséig. Bemutatkozásunkat pár rövid mondat követte, majd átadtam Antológiánkat a Tárogató Hangján baráti közösségünk nevében, és „A lélek húrja” c. kisregényemet. Zsolt Atya megígérte, hogy kiolvassa, majd a plébánia könyvtárában helyezi el az ajándékot.

A templomban való találkozásunk reményében elindultam Isten házába.

Miséig arra is volt időm, hogy küldetésem célját beteljesítsem. Igen csak meglepődtem, amint megláttam a templom belsejében, egy rejtett kis teremben, a két egymással szemben lévő széket – szinte családias hangulatban folyik a gyónásnak beillő lelki-gondozás. A fiatal Plébános Úr kristály tiszta tekintete, megnyugtató halk szava olyan erőt sugárzott, amire mindenkinek szüksége lenne ebben a rohanó világban. Egyetlen emberhez tudtam hasonlítani, a lelki vezetőmhöz, a vallásomtól eltérő református lelkipásztorhoz, vigasztalómhoz, segítőmhöz.

A misét egy másik atya celebrálta, a Plébános Úrnál még vártak a sorban... Hétfő lévén nem voltunk sokan, azonban három áldott állapotban levő kismamát számoltam sebtében, egyikük pocakját elnézve, akár minden órák is lehetett. A párja volt a sorban az utolsó a Plébános Úrnál. Elég sokáig beszélgettek.

A mise végeztével a Plébános Úr elvegyült közöttünk. Hozzám még egyszer odajött és ismételten megköszönte az ajándékot. Ígéretet tettem, ha a lélek és az Úr akarata megegyezik, akkor gyógyulásomról írok majd egy könyvet. „– Mi lesz a címe?” –érdeklődött.

„A lélek csendje, gyógyulásom története.” –válaszoltam a kérdésre.

Őszinte mosolyát elnézve éreztem, hisz benne. Megígértem, az első tiszteletpéldány az övé lesz.

Többedmagunkkal együtt léptünk ki a templom ajtaján.

Útközben a másnapi templomlátogatásomat terveztem.

Hazatérve esti ima előtt a Bibliát találomra megnyitottam: a 108. zsoltár tárult a szemem elé... „Isten jóságának hálados elismerése és kegyelmének várása” - olvastam örömmel.

Mi ez, ha nem kegyelmi állapot?

Este elhatároztam, másnapi születésnapom nagy részét Isten házában fogom tölteni. Boldog várakozással aludtam el, reggel még álmomra sem emlékeztem. Kiadós reggeli után a kegytárgyas bolthoz vezetett az utam, válogattam. Áldást kérve rájuk adom majd át családtagjaimnak, barátaimnak a „búcsúfiát”. Zarándoklatom nem titkolt célja segítségkérés betegségem gyógyulásának reményében, valamint bűneimért való vezeklés volt. Mindezt egy pillanatra sem felejtettem el.

A templomba lépve ismét megcsodáltam a főoltár ékességét a Mária szobrot, melynek csodatevő erőt tulajdonítanak. Otlétem alatt arany sugaraival takarta be fáradt testemet és ragyogásával simogatta a lelkemet. Éreztem nem jöttem hiába, a remélt csodát itt megélem.

.-.-.-

„A kegyszobrot a szatmári béke után Nesselrode Ferenc pécsi püspök adományozta az eredeti faszobor helyébe, ami sok hányadtatás után az eszéki ferencesek templomában áll.

1714-ben a pécsi zsinaton „Szűz Mária csodás szobrával és templomával” ékesített Gyűdöt emlegettek. Ez időtől kezdve írtak Mária jelenésekről és csodás gyógyulásokról. A Kápolna védőszentjéhez távoli vidékről egyre többen zarándokoltak.

„Mater Consolatrix afflictorum” (Vigasztalás Anyja a szorongattatásban, kétségbeesésben)”

Idézet: /Máriagyűdi ismertető füzet adatai nyomán/

.-.-.-

Nem tudom mennyi idő múlhatott el, nem mozdultam az oltár elől. Újaim között rég elfogytak a rózsafüzér szemei...

21-én délelőtt bejártam, újra megcsodáltam a templom minden zugát. Utolsó állomásként, a kijárat közelében, betértem Szűz Máriához. Tőlem jobbra pont olyan (ha nem azok?) kőtáblák terítették be a fal egy részét, olyanok, amelyeket utazásom előtt álmomban már láttam. Talán emlékeznek rá kedves barátaim, olvasóim, akkor leírtam az álmomat. Mindegyiken a köszönet és a hála betűi voltak róva.

Volt még feladatom. A kegytárgyakat megfürösztettem a szenteltvíztartóban, mielőtt Jézus lábaihoz helyeztem, a mellette lévő oltárnál gyertyát gyújtottam (sajnos csak elektromosra van lehetőség) és áldást kérve rájuk imádkoztam a megajándékozottakért.

Ezt követően elindultam a Zarándokházba, közeledett az ebédidő. Már is délutánra vágytam, hogy ismét a templom falai között lehessenek.

Asztali áldás után jól esett a finom zöldségleves, rántott hús vegyes körettel és a káposztasaláta. Már említettem Andrea igen csak emberes adagokat tesz a zarándok elé. Az egyik tenyérnyi szelet húst későbbre tartalékoltam. Szilvike

A lélek csendje

felajánlotta, kora este, amikor a nap már hazahívja sugarait, szívesen elkísér, megmutatja a környéket.

Megköszöntem szívességét, bár szomorúan mondogattam, nem biztos, hogy képes leszek rá, régóta nem tudok gyalogolni, hosszabb távot megtenni. Földi angyalom gondoskodó kedvessége megerősített, sikerülni fog. Ennek reményében köszöntünk el egymástól. Ebéd után kicsit ledőltem erőt gyűjteni. Kora délután ismét a templom falai között találtam magam, még egyszer körbe jártam, mindenhol megálltam. Kedden nincs mise, így búcsúzni jöttem.

Az oltárhoz érve elkészöntem a Máriagyűdi búcsús ének szövegével:

*„ Isten hozzád szent Szűz, nekünk el kell menni,
Ütött már az óra, útra kell indulni.
Kesereg a szívünk, mert búcsút kell venni,
Drága szent képedtől, jaj meg kell válni.*

*Oh, mily nagy öröm minékünk itt lenni,
Gyűdi szép kegyes Szűz, benned gyönyörködni.
De már meg kell válni, könnyeink hullanak,
Az árvák, özvegyek velünk együtt sírnak.*

*Köszönjük Szűzanyánk nagy szeretettedet,
Ki megvigasztaltad szomorú szívünket,
Anyai áldással bocsáss el bennünket!
Jaj, mert nem tudhatjuk, láthatunk-e többet?*

*Elődbe borulunk, oh szép Szűz Mária,
A gyűdi templomnak ékes szép csillaga,
Te szent oltalmadba ajánljuk magunkat.
Oh, tárd ki felettünk, Anyánk karjaidat!”*

Idézetet: /Az éneket az ismertető füzet tartalmazza/

Pár perc csendelés után, visszafelé jövet, Jézus lába előtt (a „Kifosztottak” szobornál) köszönetet mondtam minden egyes pillanatért, melyet átéltem születésnap ajándékként...

Ekkor „érezve hallottam, hogy az Úr megszólított” de az is lehet, hogy hallani akartam és magamnak vizionáltam... amint gyógyulásomért könyörögtem sokadszorra, választ kaptam:

„- hiszen meggyógyultál!”

A kijáráshoz közeledve megálltam a tábláknál. – Az álombéli, mégis valóságos táblák előtt.

Visszatérve a házba átöltöztem, túrához alkalmas bő vászonnadrágba bújtam és kényelmes szandálba léptem.

Korai vacsorához készültem a hosszú út előtt. Az ebédlőbe érve Szilvia jelent meg kicsi üvegben egy szál piros rózsával és egy nagy könyvvel a kezében, „A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZ” c. gyönyörű képes kiadvánnyal köszöntött fel születésnapomon. Teljesen elérzékenyültem, ekkora figyelmességet nem is reméltem. A könyv belső lapján az alábbi beírást találtam:

„Kedves Gizella!

*Fogadja tőlünk e könyvet
Találkozásunk és Születésnapja
Emlékéül*

Sok szeretettel

Kása Zoltán és Szilvia

Máriagyűd 2015. július 21”

Andrea is megérkezett, kérésemre a változás szerint összeállított finomsággal. Örömmel és boldogan falatoztam. Gondoltam, ez után tényleg jól fog tenni majd egy kis séta

Nemsokára elindultunk, miközben vitt a lábunk előre, beszélgettünk. A felújításnak köszönhetően a hegyi út egyik szakaszán már kőlépcső vezetett. Amint haladtunk felfelé, egyre jobban éreztem, fogy a levegő és nyirkos lett a testem. Kísérőm észrevehette rajtam a változást, egyre többször nyújtotta felém a kezét.

A Fájdalmas Szűz Anyához, a Pieta-hoz érve, újabb csodát éltem meg. Megértettem, nem hiába jöttem az Úrnak hívó szavára.

Ruhám a testemhez tapadt, hátamon végig csorgott a verejték, remegtek a lábaim, úgy álltam a Szűz Anya előtt, ki kezében tartja élettelen fiát...

Milyen semmiség az én fájdalmam az Övéhez képest? Elszégyelltem magam. Imádkozás után földi angyalom felvetette, menjünk tovább a Kereszthez, el kell olvasnom, mi van oda írva. Így lesz teljes a búcsúm. Úgy éreztem egy tapodtat, sem vagyok képes tovább menni, főleg nem felfelé, örülök, ha épségben lejutok... Gondolat-gombolyagomon már lefelé futottak a szálak, de amint meghallottam kísérőm biztatását, nem ellenkeztem tovább, elindultam utána a keskeny erdei ösvényen, gyökérlépcsőkön botladozva, néhol inkább csúszni lehetett rajtuk, mint megkapaszkodni. Ziháltam, megálltam, fulladoztam, kicsit megpihentem, majd meneteltünk tovább.

Minden lépés nehezemre esett, az út egyre meredekebbnek tűnt, újraélesztett szívem a torkomban dobogott. Az egyik kanyarban somszerű vörös bogyó kínálta magát, fanyarságát megkívántam. Egyikünk sem ismerte a fa termését, nem mertem megkóstolni, azonban fáradt lábaimat megpihentettem a fa alatt. Hajam, testem, ruhám csurom latyak volt és úgy éreztem talpam égett a talaj.

„Nincs már messzire, nem sokára feljutunk” - vigasztalt kísérőm kedvesen, miközben ismét megfogta a kezemet.

A kanyar végén végre felértünk, megálltunk egy fa előtt, melynek törzsére két tábla volt erősítve. Meghatottan olvastam a sorokat, mintha hozzám is szólna. Könnyeim a verejtékcseppekkel elegyedtek, végig csurogva az arcomon a szám sarkában eltűntek, sós ízűket a nyelvemen éreztem. Pár lépéssel arrébb a Keresztnél végre letettem a batyumat, mit egészen eddig a vállamon cipeltem. Megkönnyebbülve sóhajtottam fel. Ezután felemeltem és bemutatam az Úrnak a magammal hozott szeretteimet, családomat, barátaimat, a betegeket, szenvedőket, nélkülözőket. Áldást és segítséget kérve mindenkire és mindenre, ami fontos számomra: Szent Hazámra, népemre, nemzetemre. Hazánk és a Kárpát-medence minden jóakarátú vezetőjére, szolgálójára, nemzetépítőjére.

Isten tenyerén, ott fenn a Tenkes tetején, sebezhetetlenné válik az ember az ellenséggel és rosszakarattal szemben. Az aggodalmat és kétséget hátam mögött hagytam, - amitől tegnap halni készültem, mára halhatatlanná váltam. A megpróbáltatások arra jók, hogy megtanuljuk az Úr segítségével, hittel és reménnyel hogyan építhetjük újra önmagunkat és az életünket. Beláttam, a félelem a pipogyák tarisznyájába való, akit az Úr szólít meg, annak Istenbe vetett hite és bizalma az útitársa! Nekem az Úr utat mutatott, küldött egy angyalt asszony képében, aki rávezetett, hogyan győzzem le a lehetetlent ott fent a Kereszt alatt a Tenkes tetején.

A Nap már elkészönt, Holdanyó ezüstös szürkebársonyán sorban kigyúltak a csillagok, szűrt fényükben indultunk lefelé a hegyről. Nehezen vettem a kanyarokat, az avarszőnyeg alatti gyökereken többször megbillentem. Egy két helyen, a keskeny ösvényen megdöbbenve vettem észre, alig 30 centire tőlem, szakadék tátong fákkal, bokrokkal benőve a mélyben. Mezsgyén jártunk

Így érkeztünk el a következő állomásra, a szépséges „Magyarok Nagyasszonyához”. Neki szánt ajándékomat, a hosszú rózsafüzéremet a kezére tettem, miközben arra kértem, tekintsen le ránk, tárja ki karját Szent Hazánk-, nemzetünk fölé, ne engedje elveszni, tartsa meg kereszténynek mindörökre!

Innen ismét szilárd út és kőlépcsők vezettek lefelé, megkönnyítve a hátralévő utat. A temető alatt a Kálváriánál még időztünk egy kicsit. Nem messze onnan az új szabadtéri oltár befejezés előtti állapotában pompázott előttünk. A ház közelébe érve vettem csak észre, megérkezésemkor dombnak tűnő emelkedésen, hófehér márványnak tűnő lépcsősor kínálja magát a felfelé igyekvőknek.

Szűz Mária elől is eltűntek az építkezési kellékek, törmelékek és a vastalicska, teljes szépségében pompázva láthatjuk viszont a megújult szobrot.

Szállásomon, a szobában lerogytam a tükör előtti padra egy hangyányit megpihenni.

Lemosva magamról a verejtékre tapadt út porát korán lefeküdtem. Egy-két óra múlva felkeltem és olvasni kezdtem, aminek során egy újabb csodára leltem.

„Születésem évében hirdetett Mária-évet Mindszenty József bíboros-hercegprímás, ez óriási hatással bírt a Máriagyűd-i kegyhelyre, a következő év júniusában ünnepelte a templom 800 éves fennállását. Az ünnepségen részt vett Mindszenty bíboros, ennek hírére közel százötvenezer zarándok érkezett a kegyhelyre.”

/Máriagyűdi ismertető füzet nyomán/

Nem sokkal később elpilledtem, imádkozás közben észre sem vettem az álomport a szemeimen.

Reggel kipihenten ébredtem. Este mindent előkészítettem az induláshoz. Kiadós reggelimből az útra is jutott bőven. Kása úr, a ház gondnoka a megbeszélrt időben várt rám, hogy a buszmegállóba levigyen. Elkészöntem a kedves családtól, akik cselekvő szeretetükkel, gondoskodásukkal bizonyították keresztény értékrendjüket, mely örök hálára kötelez.

A megálló üvegfalait a napsugarak szinte felperzselték. Jól öltözött férfi közeledett felém, szemével pásztázta a környéket. Mögöttem lévő padra tette le vélhetően aktákkal megpakolt keskeny diplomata táskáját, majd elindult a szembe lévő játszótér felé. Üres sörös dobozokat szedegetett fel a földről és a szemetesbe dobta, majd helyszíni szemlét tartott egy letört padnál és körbe járta a teret. Amint rövid körútjáról visszatért megszólítottam, a felől érdeklődtem, tudja-e, hogy a Pécsi megállóban hányas állomásra szokott beállni a járat. Készségesen válaszolt, a 15 vagy 16-os valamelyikébe. Az információ rendkívül fontos volt számomra, mivel átszállásra mindössze 8 perc állt rendelkezésemre.

A férfi nem jött velünk, valószínű másik buszra várt. Nem sokan utaztunk. Második, vagy harmadik megállóban középkorú pár szállt fel. A férfi helyet foglalt, a hölgy megállt a sofőr mellett. Egész úton láthatóan jókat beszélgettek. A megállók kijelzőit olvasva és az órát figyelve aggódni kezdtem... A városban mindahány lámpához értünk, piros jelzést kaptunk. A temető mellett jártunk, amikor idő szerint már a pályaudvaron kellett volna lennünk. Szerencsére a hátralévő megállókban sem felszálló, sem leszálló nem volt, így sikerült 3 perc késéssel beérni. Furcsa látványt nyújthattam, - amint egy öregasszony futólépésben húzza maga után görgős bőröndjét a szemközti megállót megcélozva. Mindössze két percem maradt az indulásig.

A csomagot elhelyeztem a busz gyomrába, ahogy felszálltam, azonnal indultunk. A légkondíció jól működött. Itt is kevesen voltunk. Elővettem a szemüvegemet és olvasni kezdtem. Fogyott az út alattunk, Nagykanizsára pontosan érkeztünk. Amint befordult a járat, Apuskát pillantottam meg a pályaudvaron.

Pár perc múlva haza értünk. Fájó szívvel vettem tudomásul, hiányomnak semmi nyomát nem tapasztaltam Maxi kutyánknál. Lustán ásítózott, elmaradt a nagy öröm, ugrálás, ami a falkavezérnek megjárt.

Finom ebédet kaptam, azt, amit még én készítettem az utazásom előtt olyan szándékkal, hogy legyen főtt étel az otthon maradottaknak. Szinte érintetlenül találtam meg nagy részét a hűtőben. A párom kijelentette, nem volt étvágya, hiányoztam. Ámbár az is hozzájárulhatott a dologhoz, nem volt kedve elővenni, melegíteni, az ételek elfogyasztása után mosogatni.

Étkezés után sokáig ültünk az asztalnál, csak meséltem, meséltem a csodákról, melyeket megéltem.

Otthon voltam, sorsommal megbékéltem, élveztem a hitemben megélt Isteni kegyelmet. Lelkem a tökéletes harmónia ölelésében, testem a remény pamlagán az Úr lába előtt pihent, arra várva, hogy gyógyító szeretetével betakarja, és megújuló erővel töltse fel.

Betegség kellett ahhoz, hogy végig járjam azt az utat, melynek végén megtisztulva az Úrhoz értem.

. - . - . - .

Egy hét múlva...

Barátaimhoz írt nyílt levelem

Drága Barátaim!

Hálás szívvel köszönöm imáitokat, melyet az Úr meghallgatott.

Melyről immár bizonyosságot kaptunk. Megvolt az első MR vizsgálat. Hálásan köszönöm az én kis pót-unokámnak Nikikének a sok segítséget, szeretetet, gondoskodást. Minden rendben, a leletem negatív, daganatnak nincs nyoma. Vár még rám egy vizsgálat (mellkas). Amennyiben ott sem találnak semmit, elmondhatjuk, az Úr megajándékozott zarándok utamon a gyógyítás csodájával. Többen óvtak, ne éljem magam bele a csodavárásban, nehogy csalódással még nagyobb fájdalmat okozzak magamnak. Soha semmiben nem voltam annyira biztos, mint abban, hogy Máriagyúdon az Úr nem csak meghallgatott, megszólított, hanem meg is gyógyított!

Köszönöm Uram, ígérem, méltó leszek rá!

Elérkezett az utolsó vizsgálat napja

Isten kegyelmét megélve és hálával telten megköszönve, a képalkotó diagnosztikai leletek alapján bizonyosságot szerezve, az Úr meghallgatta kérésemet, és ahogyan azt máriagyúdi "találkozásunkkor" megígérte, - meggyógyított. Immár életem során másodszor élhettem át végtelen szeretetét, amellyel egyszer az újraélesztésem alkalmával már megajándékozott. Azoknak, akik nem hisznek az ilyen gyógyulásokban, álljon előttük mindenkor az én példám. Tiszta szívvel, erős hittel kell bízni, szeretni, remélni, - alázatosan tudni kell bocsánatot kérni és megbocsájtani. Amikor az Úr meghallja bűneink és

mulasztásaink miatti őszinte bűnbánatunkat, nem csak megbocsátja azokat, hanem meg is jutalmazza őszinteségünket!

Bíztatok mindenkit, szükség esetén forduljanak hozzá, merjenek kérni. Ha elég erős hozzá a hitük és őszinte a szavuk, kérésük mindenkor meghallgatásra talál. Ezúton mondok köszönetet minden értem szóló imáért, a felém áradó szeretetért és barátságért, melytől erősödik a lelkem és épül a testem.

Nagykanizsa 2015.

Álljon itt végül egy régebbi írásom, mely ma is időszerű...

„Miért jó kereszténynek lenni?”

Kérdezte tőlem egy tanítványom pár évvel ezelőtt. Akkor megdöbbsentem. Nem a kérdésen, hanem azon, hogy van még fiatal, akit foglalkoztat ez a kérdés.

Válaszom, akkor így hangozhatott, és ma is - évekkel később - ugyanígy válaszolnám meg.

Kereszténynek lenni állapot, családból hozott vagy tanult minta, oly mindegy, mert egész életre szóló értékkel ruházza fel az embert. Szelleme a lélekben lakozik, de kihat az anyagra, a testre, megtanít az alázatra, szeretetre, egyszóval - emberré válni. Szeretni, bántani, bocsánatot kérni és megbocsájtani. Senki ne gondolja, hogy a keresztény ember büntelen. Istentől mindenki szabad akaratot kapott, de a keresztény ember soha nem vezethet, csak utat mutat. Nem szabja meg, hogy kövesd az általa mutatott irányt. Magad választod meg, merre indulsz, hol kötsz ki. Ha eltévedsz, vagy eleve rossz utat választottál, nem büntet, megbocsát és visszavezet, mert szeret, és a szeretet mindent legyőz! Mindig erőt meríthetsz belőle és újra kezdhetsz.

Megfigyeltétek, a hívő ember hogyan viselkedik, ha baj éri? Istenhez fordul, megnyugvást, erőt tőle kér és remél, és ezt többnyire meg is kapja. Nem roppan össze keresztje súlya alatt, tudja, csakis olyan nehéz lehet annak terhe, amennyit elbír. Ahogy halad előre, mindig kevesebb lesz belőle, és egyszer csak le tudja tenni.

A keresztény embernek van gyökere, hazája, nemzete. Nem kallódik el soha, bárhova viszi a sorsa, haza gondol, népét nemzetét soha meg nem tagadja, mert Isten szavát mindenhol meghallja!

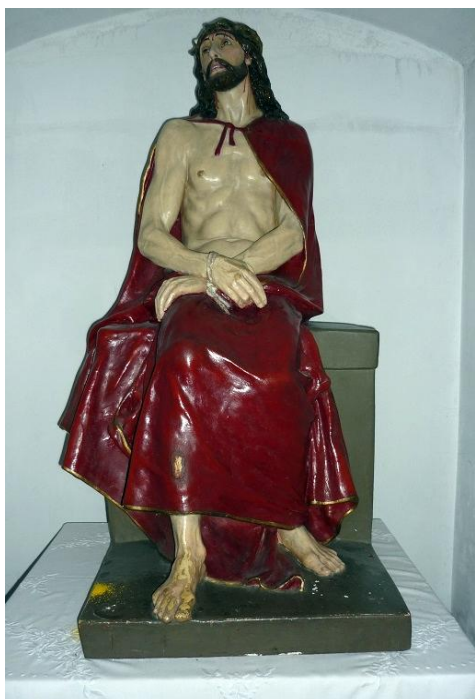

A lélek csendje

A lélek csendje

A lélek csendje

